

A bronze statue of a man in a suit, holding a briefcase and an umbrella, stands on a building facade. The man is depicted in a realistic style, wearing a dark suit, a light shirt, and a tie. He holds a dark umbrella in his right hand and a briefcase in his left. The statue is mounted on a decorative ledge of a multi-story building with classical architectural features, including arched windows and ornate moldings. The building's facade is light-colored, and the sky is overcast.

Pan Šimral přichází

Luboš
Pavel

Luboš Pavel

Pan Šimral přichází

Creatio
Praha 2015

Věnováno tátovi

Copyright © Luboš Pavel, 2015
Illustrations Copyright © Aneta Pavlová
www.lubospavel.cz

ISBN 978-80-904120-3-3

JAK PAN ŠIMRAL NEPOSPÍCHAL

To vám žil v Praze na Starém Městě pán, který se jmenoval Šimral. Žil sám, ženu neměl, děti neměl, měl rád klid. Byl to už starý muž, který nosil černý klobouk, sako a motýlka pod límečkem košile. Dále měl samozřejmě kalhoty a ponožky a k nim naleštěné boty. Takže vlastně vypadal jako mnoho jiných mužů, jen trochu vyšlý z módy.

Tělesným založením byl pan Šimral spíše menší, vepředu s břichem. Jinak ale souměrné postavy, chodil vzpřímeně jako štafle. Pěkný, sympatický, od pohledu zvenčí. Oči měl zelené, někdy šedé nebo žluté. To záleželo na tom, jak se zrovna cítil a jaké bylo venku počasí. Vlasy si udržoval krátké a jednobarevné, pěšinku na pravé straně pěkně podle dopravních předpisů. Svaly pan Šimral neměl, neboť neposiloval a ani jinak svoje tělo netrénoval a netýral, a jeho tělo mu za to bylo vděčné. Někdy si říkal, že svoje tělo vlastně ani moc nepotřebuje, a odkládal ho do křesla, kde poslušně vydrželo sedět třeba i celé odpoledne.

Pracoval v Akademii věd na Národní ulici. Staral se tam v suterénu o krmení laboratorních zvířat a jejich psychohygienu, což nebylo nic jiného, než že jim vyráběl různé žebříky, běhací bubny, překážky a domečky. Jednou zapojil svoji kreativitu a pořídil jim hrací skříňku s melodií Mozartovy ukolébavky, kterou ale po týdně odstranil, protože ho rozčilovalo neustálé vyhrávání. Také měl na starosti kartotéku a každý pátek kontroloval, zda jsou všechny karty seřazené podle abecedy, aby to měli páni dok-

toři na pondělek připravené. Práci měl rád, ale konec pracovní doby také a přesně v 15:00 stál připravený ve dveřích k odchodu domů. Stál tam a čekal až do 15:30 a pak rázně vykročil ze dveří.

Tenhle pan Šimral měl jednu zvláštní vlastnost. Vždy o všem velmi důkladně a hloubavě přemýšlel. Možná právě proto také pracoval v Akademii věd. Než kupříkladu vyrazil do práce, důkladně promyslel, kudy má jít. Prohlédl si mapu, odhadl, kolik mu bude cesta trvat času a vyrazil s dostatečnou rezervou. Zkontroloval, jestli má peněženku, klíče a brýle, občanský průkaz a průkaz Akademie věd. Zatelefonoval na informace, aby zjistil předpověď počasí. Do aktovky si zabalil náhradní ponožky a trenýrky.

U stánku s novinami vedle Akademie věd si zakoupil čerstvý tisk a pak se nadechl, aby dokázal odtlačit velké dveře do budovy akademie. Vešel dovnitř do příšeří a zatuchliny chodby. Započala mu pracovní doba. Pan Šimral zvolna, už v pracovní době, došel na svoje pracoviště. Tam si otevřel noviny, a dokud byly ještě čerstvé, v klidu je pročetl. Jednoho dne ale na jeho pracovním stole ležela obálka. Zprvu si ji nevšiml, protože ji překryl novinami. Když ale dočetl na poslední stránku, všiml si bílé obálky bez adresy a bez známky. Stálo na ní jen tiskacím písmem jeho jméno: ŠIMRAL.

Dlouho přemýšlel, co to může být za obálku, vždyť žádný dopis nečekal. Nervózně přecházel kolem stolu a občas na ni vrhl pátravý pohled. Bílá obálka ležela na stole s tichou nevinností. Když ani po dvou hodinách nebyl schopen přijít na to, od koho může být, vrhl se ke stolu, s lačnou dychtivostí vzal skalpel na preparaci zvířat a obálku rozřízl. Uvnitř stálo oznámení, že pan Šimral po celoživotním docházení do práce dospěl do důchodového věku, a je mu tudíž tímto za jeho práci poděkováno a pra-

covní poměr s ním ukončen. Zítra už nemusí do Akademie věd chodit. S pozdravem doc. RNDr. Ivan Jakoubský, DrSc., ředitel AV ČR.

Pan Šimral si chtěl sednout, protože se mu podlamovala z té zprávy kolena, pak si ale uvědomil, že už sedí. Vstal tedy, aby mohl znovu usednout. Udělalo se mu trochu lépe. Výborně, uvědomil si pan Šimral, rozptýlím své chmurné myšlenky trochou pohybu. Vstal a usedl ještě asi osmkrát, než se ozval zvoneček, kterým potkani dávaly najevo, že mají hlad.

Nasypal jim do misky zrní, do druhé dal vodu a hledě na ně stále zamyšleněji, říkal si: „Kdo se o vás teď postará, drobátka moje. Kdo vám dá najíst a napít, kdo vám přichystá postýlku, kdo vás uchlácholí, až vám bude úzko? Kdo vám bude předčítat ze Světové encyklopedie, aby se vám dostalo také trochu toho vzdělání? Kdo vám bude ťukat na okénko terária, abyste měli sdostatek kognitivních podnětů, kdo se vás bude ptát, jak vám je, a kdo mi zase neodpoví? Je mi to všechno tak líto,“ vzdychl si pan Šimral.

Bylo už po třetí hodině odpolední a pan Šimral stále ještě nestál ve dveřích připravený k odchodu. Věci si balil pomalu a pokukoval po potkanech v teráriu. Víte co, holátka moje? Já to tak nenechám. Vezmu si vás všechny domů a tam se o vás postarám. Pan Šimral se oblékl, vzal si svoje věci a nakonec otevřel aktovku a opatrně do ní vložil všechny čtyři potkany, co je tady choval pro pány doktory biologie. Aktovku zavřel, jemně ji pohladil, naposledy se rozhlédl po svém pracovišti a pak bez jedině ukáplé slzy vyšel ven.